

ויחר אף אלוקים כי הולך הוא ויתיצב מלאך ה' בדרכ לשלtan לו והוא רוכב על אתונו (כב, כב)

וננה בגם' (ברכות ז, א) דבלעם היה מכין השעה שהקב"ה כועס ואז מקלל, והקב"ה עשה צדקה עם ישראל ולא כעס באותו הימים, וזה שאמր בלעם לבלק מה אקוב לא קבה קל ומה אזעום לא זעם ה' ע"ש. יש לשאול על זה דבאותה שעה שחרה אף ה' בבלעם כי הולך הוא מצי לקלל.

ונראה לפ"ז מה דאיתא (ברכות כח, ב) היה רוכב על החמור ירד ויתפלל, וע"ש הטעם כדי שיוכל לכין בתפילהו, ורבי ס"ל דא"צ לירד אלא יושב במקומו ומתפלל וקי"ל (שם ל, א) דהלהכה כרבו (וכ"ה בשו"ע או"ח צד, ד) אכן נראה דגבוי בלעם שאינו צריך לירד מן החמור בתפילה זו דכתיב הרמב"ם (פ"ז מהל' יסוה"ת ה"ד) כל הנבאים אין מתנבאין בכל עת שירצוו, אלא מכוונים דעתם ויושבים שמחים וטובים לב ומתבודדים, ע"כ. וכיון שבלעם היה מקלל בדרך נבואה היה צריך לשם קר כוונה יתרה, ואף לפ"מ דקי"ל דא"צ לירד הכא צריך היה, ולפ"ז י"ל דהכא כתיב והוא רוכב על אתונו, ואשר לנו אף שהיה שעת חרון אף ל"מ לכין וקלל את ישראל.

מקור: חכם צבי